And if it is because – ואי משום שליחות אם כן מצינו שליח לדבר עבירה שליחות אם כן מצינו שליחות; so then we have found a שליח לדבר עבירה

OVERVIEW

מוספות asks:

ואם תאמר מה צריך להוכיח מכח דאין שליח כולי –

And if you will say; why is it necessary for the גמרא to prove that חצר was included (because of י and) not because of שליחות, based on the ruling of מטעם שליחות is מעם שליחות is חצר - מטעם שליחות.

אמאי לא מוכיח מדאתרבאי חצר מקרא דידו³ –

Why did not the גמרא prove that משום יד אתרבאי (and not not משום שליחות) since אצר was included from the ידו; indicating that אצר is an extension of ידו.

תוספות proves that we can know that דארבאי based on the לימוד of the פסוק:

– כדבסמוך גבי גט מוכיח דחצר משום ידה איתרבאי מדאתרבאי מקרא דידה since it was מרא will shortly prove by גמרא that איתרבאי

_

 $^{^{1}}$ See עמוד ח"י ד"ה רש"י on this עמוד.

² If a person appoints a שליח to steal for him; the משלח is not liable. Why is he גניבה if the גניבה was acquired by his האר, if his חצר is (merely) his שליח.

We derive גניבה by גניבה from the פסוק הגניבה הגניבה המצא המצא המצא המצוח meaning that אניבה is an extension of ידו is anextension of המצא המצא המצא ופרט וכלל ופרט וכלל ופרט וכלל ופרט האבר is derived from a הצר and we include כעין הפרט so it should be obvious that הצר משום יד אתרבאי See 'Thinking it over # 1.

included based on the ידה of 4 - ידה -

ולא עביד שום הוכחה –

And the גמרא did not use any additional proof. The same should apply by גניבה.

מוספות answers:

ויש לומר דבסמוך מכח התנא מוכיח - 5

And one can say; that later the גמרא proves that הצר משום ידה (and not משום (and not משום (מחל מחות) based on what the אור ידה rules (but not based on the fact that הצרה was included from גמרא here) -

- דמרבה גגה וחצרה כידה להתגרש אפילו בעל כרחה או אפילו היא קטנה Tror the תנא includes גגה וחצרה that she should be divorced even against her will or even if she is a קטנה by her איד as well as by her יד, this proves that הדר משום ידה -

אי מטעם שליחות לא היתה מתגרשת בעל כרחה ולא קטנה 7 איי מטעם איתה מתגרשת בעל בע"כ she would not be divorced בע"כ and not when she is a קטנה. This proves that חצר מטעם יד מטעם יד.

אבל הכא אי אפשר להוכיח מכח זה –

However here (by גניבה) we cannot derive that מטעם is מטעם based on the הצר הצר -

*דאפילו בידו אינו קונה הגניבה בעל כרחו ולא אם הוא קטן: for even when the בידו is גניבה, he cannot acquire the גניבה בע"כ and not if he is a קטן.

SUMMARY

We derive that משום יד is משום from the fact that חצר accomplishes all that יד accomplishes by גירושין; including גירושי מעוב and גירושין בע"כ. It could not

 $^{^4}$ תוספות assumes that the גמרא maintains (on the bottom of this עמוד) that by גמ the משום is from the משום משום based solely that the נבד"ה העמוד is from the נבד"ה (and not as "בד"ה explains it there בד"ה.

 $^{^{5}}$ חוספות no longer presumes that since the משום יד of חצר was made from איד, that this means that משום יד is משום יד. See 'Thinking it over' # 1.

⁶ The קטנה does not mention explicitly that קונה בע"כ is קונה בע"כ or that it is קטנה by a קטנה. Rather קטנה is saying that the גט all the laws that apply to חצירה as well. We know that a woman can be מגורשת בע"כ and that one can be קטנה קטנה (with קטנה); these גירושין can take place through זידה as well as through ידה. This is the זינחן בידה fo לימוד ונתן בידה.

 $^{^7}$ A שלים cannot be appointed against the will of the משלים, and a minor cannot appoint a שלים. We must therefore assume that if גירושין in these cases, it cannot do so as a שלים, but rather as a יד of the woman

 $^{^8}$ The ריבוי (המצא תמצה) teaches that דצר can accomplish whatever י can accomplish. However a גנב is not liable if the גנב is placed in his hand בע"כ, and similarly a גניב who is a קטן is also not liable. A גניבה is liable only when he steals willingly and is a גדול. In these cases he will be liable by מצר as well; however it can be מעם שליחות (if not for the rule of אין שליח לדבר עבירה).

accomplish this if מטעם שליחות were מטעם.

THINKING IT OVER

- 1. תוספות maintained in his question that we know that תוספות is a since the תוספות is derived from תוספות does not assume that anymore. Why indeed do we not assume that 11 דיר משום ידר משום ידי? since it is derived from a ריבוי of 12 !
- 2. חוספות explains that later we derive from the תוספות that הצר משום ידה אתרבאי. However, the question remains how did the משום או know that משום וה משום יד is משום יד משום או משום משום עליחות or by a קטנה be effective if he places it בחצירה: 13

⁹ See footnote # 3.

¹⁰ See footnote # 5.

 $^{^{11}}$ This question is (seemingly) even stronger if we assume (as תוספות does) that the inclusion of הצר is based on a כלל ופרט וכלל (see footnote # 3).

¹² See בל"י אות שלה.

¹³ See גאוו צבי.